

Svatá Hora

6

2013

ročník
L

Vikariátní setkání mládeže • Svatohorské jesličky • Benefiční koncert

OBSAH

Úvodník

Pohled do očí **3**

Naše pravidelné otázky

Dokončení rozhovoru
s Mikolášem Troupem **4**

Ze Svaté Hory

Stavte s námi varhany **11**

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Ze starých čísel časopisu **13**

Setkání mládeže
nejen příbramského vikariátu **17**

Ján Chvalník k současným
svatohorským jesličkám **20**

Spiritualita

Homilie P. Stanislava Příbyla **22**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **25**

Pohled do očí

Začaly přípravy na svátky, k nimž každoročně patří stavba jesliček. Když jsme připravovali svatohorské jesličky, přinesl příbramský betlémář pan Chvalník nové figurky k jeslím. Okamžik rozbalení nových postavíček byl nasyčen zvláštním druhem napětí. Tehdy jsem si všiml očí přítomných. Prozrazovaly očekávání. Po umístění figurek mezi dosavadní postavy jsem v očích všech pozoroval čirou radost.

Následující den, když jsme s dětmi končili poslední letošní náboženství, vyzářovaly jejich oči zvláštní radost z blížících se svátků. O den později jsem byl v nemocnici zaopatřovat člověka blížícího se smrti. Opět jsem pohlédl do očí, tentokrát u osob pečujících o vážně nemocného. Ten několikrát pohled do očí mi vnukl myšlenku, že před hloubkou člověka se můžeme jen v úctě zastavit, tiše se sklonit a nechat se oslovit. V lidských očích lze nalézt nepopsatelnou krásu a hloubku člověka i to, co prožívá. Někdy jsou to oči, které hladí, jindy jsou to oči, z nichž prosvítá životní moudrost získávaná přes mnohá období bídy, soužení a strádání a jiné oči upřímně prozradí vnitřní krásu a velikost člověka. Všechny zmíněné případy měly společně jedno – obyčejnou lidskost.

Blíží se závěr roku a je na místě uvažovat nad tím, jaký ten rok byl. V některých oblastech mohl být úspěšný, v některých méně. Byl snad příliš obyčejný? Možná jsem neovlivnil běh dějin převratným vynálezem, ani jsem nevstoupil do povědomí světa jako výrazná osobnost politiky, nevyvolal jsem vlnu údivu svým myšlením nebo novým učením. Není třeba tím být zklamán, není třeba snít o „nadlidství“, chtít vyčnívat, být všude uznávaným a předčit ostatní. Není nutné, abych byl lidmi glorifikován. To si sebou na věčnost neponesu. K životu patří mnohem důležitější věc, a to přijmout úkol stát se lidským. Nemusí mě znát půl světa, ba dokonce ani půl našeho města, a přesto mohu žít šťastně. Moje oči pak budou vydávat svědectví o tom, jakým jsem člověkem.

S nadcházejícím rokem přijmeme výzvu a úkol být obyčejným člověkem, maličkým uprostřed velikosti, která je ohromující, uprostřed toho, čeho jsme každý z nás součástí.

David Horáček, CSsR

*Vážení čtenáři časopisu Svatá Hora,
děkujeme Vám za Vaši přízeň Svaté Hoře
a přejeme Vám a všem Vaším blízkým
požehnané vánoční svátky,
hojnost Božích milostí
a ochranu Panny Marie Svatohorské
v novém roce 2014*

Vaše redakce

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Jesličky v kapli
sv. Ignáce z Loyoly

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Bůh je pro mě především Umělec

S maminkou a sestřičkou

Dokončení rozhovoru
z minulého čísla časopisu

Mluvil jsi o tom, jak jsi začal hrát na klavír. Kdy se u Tebe začaly prosazovat varhany?

To byla cesta ve dvou fázích. V první řadě byl důležitý kontakt s hudbymilovnou netolicickou farností. Netolice jsou městečko vzdálené od Kratochvíle 2 km a do kostela jsme vždy chodili tam. V tamní farnosti je zvláštní koncentrace hudebně zaměřených osobností, z nichž dvě pro mě byly nejvýznamnější - paní Eva Dudková, člověk nezdolné životní radosti a energie, vynikající sbormistryně, která v Netolicích téměř čtyřicet let vedla velký dětský sbor Netoličtí vrabčáci a jako nejvěrnější farnice se vždy podílela na organizaci liturgické hudby o velkých svátcích, a hudební skladatel Jiří Churáček, můj pozdější učitel skladby, který je pro mě jednou z nejdůležitějších autorit vůbec. Oba také v Netolicích působí jako varhaníci a pravidelně se zapojují do liturgického života v Netolicích. Když jsem asi v osmi letech nastoupil do Vrabčáků jako sborista, často mě paní Dudková logicky přetáhla i do kostela, např. jsem zpíval žalmy o velikonoční vigílii nebo doprovázel sborové koly u jesliček na klávesy. Kolem roku 2000, kdy už jsem měl dobře osahané malé kratochvílské varhany, jsem začal každý měsíc doprovázet zámecké mše v kapli a postupně jsem zaskakoval i v Netolicích, když bylo třeba odehrát nedělní bohoslužbu. Varhany jsem od začátku vnímal jako součást liturgického provozu, bylo mi s nimi dobře a celkem přirozeně jsem u nich mohl uplatnit sklon k improvizaci. Druhá fáze cesty k varhanům začala rok před nástupem na konzervatoř. To už jsem si byl jistý, že se chci hudbou zabývat profesionálně, a uvažoval jsem o studiu

skladby. Protože jsem v patnácti nechtěl odejít do Prahy, byla pro mě přirozenou volbou konzervatoř v Českých Budějovicích. Tam se ale tehdy kompozice, ke které jsem tíhnul, ještě jako hlavní obor nevyučovala. Teoretické předměty tam však přednášel právě Jiří Churáček, ke kterému jsem tou dobou už docházel na soukromé hodiny hudební teorie, a tak jsem se pro budějovickou konzervatoř rozhodl. Dojížděl jsem tehdy do Budějovic na osmileté gymnázium a chodil jsem na hodiny klavíru k paní profesorce Magdě Štajnochrové, skvělé pedagožce, která má obrovský dar rozvíjet hudební nadání svých žáků v jeho specifčnosti a nevstě je jen k technické brilanci. Zásadním způsobem mi pomohla rozvinout hudební cit pro stavbu skladby a styllost interpretace. Paní profesorka si přála, abych šel na konzervatoř studovat klavír, ale mně se do toho nechtělo, protože jsem u klavíru vždy nepříjemně vnímal orientaci na interpreta. Poslouchám-li klavírní recitál, nemohu se odpoutat od pozorování klavíristovy technické manýry, sleduji jeho způsob pedalizace atd. Proto jsem se po delším zvažování a poradách rozhodl studovat varhany. U varhan se totiž vždy, ať už na koncertech nebo při mších, cítím jako prostředník, který tlumočí nějaké poselství. Paradoxně jsem těsně před nástupem na varhanní oddělení konzervatoře zvítězil v mezinárodní klavírní soutěži Prague junior note, čímž jsem se s klavírem vesele rozloučil. Jinak mám ale klavír velmi rád, často u něj píšu, přehrávám si opery a kantáty, ale samostatným koncertům se bráním. Často ovšem na klavír koncertně doprovázím.

Jak tedy probíhalo tvé studium varhan?

Celých šest dalších let mě na konzervatoři vyučovala paní profesorka Jitka Chaloupková, která za svůj život vychovala obrovskou spoustu výborných varhaníků. Byl jsem nadšený, že můžu mít za pedagoga člověka, který vnímá étos nástroje podobně jako já, který je věřící a kterému rozumím v životních postojích. Paní profesorka se mi věnovala se svým typickým laskavým přístupem a s velkou obětavostí. Otevřela mi svět zejména barokní a moderní varhanní literatury. Už v době nástupu na konzervatoř jsem hojně vyhledával díla Petra Ebena a Oliviera Messiaena, ale paní profesorka, které jsou oba tito autoři také velmi blízcí a jejich hudbu sama často hraje, mě podporovala v tendenci nastudovat některé jejich velké varhanní cykly a provést je v rámci konzervatorijních „večírků“. Ebenovým cyklem Job jsem také v šestém ročníku odabsolvoval. Jako student jsem úplně vzorný nebyl, protože jsem si rád trochu svévolně organizoval čas a díky své rozprostraněnosti mezi několik oborů (studoval jsem pak paralelně ještě skladbu a hudební vědu) jsem nedokázal vždy plnit představy svých profesorů. Studium u paní profesorky Chaloupkové pro mě ale bylo velmi radostným obdobím, kdy jsem poprvé důvěrně poznal varhany, jejich dějiny, a zároveň jsem viděl, že mezi varhaníky není té zavlité rivality jako v ostatních oborech, že mezi nimi panuje většinou harmonie a přátelství.

Na konzervatoři jsem také mezi spolužáky a učiteli našel skvělé přátele a soupeřníky. Improvizaci a gregoriánský mě vyučoval bývalý svatohorský regenschori Pavel Šmolík, který je rovněž žákem profesorky Chaloupkové a jehož muzikalitu, a také pohotovost a praktič-

nost, obdivuji. Mými spolužáky byli třeba Maruška Zahrádková, Martina Pechová, Aleš Nosek nebo Jirka Emmer. Myslím, že se všemi jste se tady na Svaté Hoře už potkali. Jsou to všechno mimořádné osobnosti. Pavel Šmolík v nás vypěstoval silný vztah ke gregoriánskému chorálu a k latinským mším, v průběhu celého studia jsme také dvakrát ročně vyjížděli do Opavy na pravidelný blokový kurz gregoriánského chorálu, který vedl jeden z předních evropských choralistů, benediktýn z kláštera v Niederaltaichu, Fr. Gregor Baumhof. Od té doby s oblibou zapojuji chorál i do svých varhanních projektů a moc rád se mu věnuji jako zpěvák.

Když jsem byl ve druhém ročníku konzervatoře, otevřel se pro zájemce, opět zásluhou Jiřího Churáčka, obor skladba. Nastoupil jsem k němu tedy do prvního ročníku a po šesti letech jsem se stal prvním absolventem skladby na škole. Hodiny Jiřího Churáčka bývají fascinující, protože on Vás učí s hudbou rozmlouvat. V jeho hodinách komplexní analýzy jsme byly myšlenkám autorů tak blízko, jako by seděli naproti a povídali si s námi. Pronikali jsme přímo do hudebního myšlení, nikoli jen do jeho vnějších znaků. Také jsem se od něj naučil rozumět renesančnímu kontrapunktu, na který je největším odborníkem u nás, a tak jsem pro sebe objevil jednu z nejobhatších a umělecky nejpřitažlivějších oblastí hudebních dějin. Profesor Churáček mě také naučil vážit si posluchače, ale necítit první odpovědnost vůči němu. Skutečnost, že by hudbu, kterou píšu upřímně a nejlépe, jak umím, nechťel nikdo poslouchat, by byla smutná, ale je pro mě daleko přijatelnější než psát hudbu tak, aby se co nejvíce poslouchala. Když ale to, co napíšu obtíženo zážitkem krásy, zachytí nějaké uši a zarezonuje to, jsem samozřejmě šťastný, už proto, že se ta tíha pak lépe nese. Velmi rád vzpomínám na kompoziční semináře, na kterých se významně podílel Radek Rejšek, další skvělá osobnost s neopakovatelným humorem a velkým profesním záberem.

Paralelně s konzervatoří jsem pak ještě začal studovat hudební vědu na filozofické fakultě UK v Praze, abych udržel rovnováhu mezi praxí a teorií. Studium jsem však dosud nedokončil, možná proto, že se stanovisky současné hudební vědy čím dál víc polemizují.

Chtěl bys někdy působit jako pedagog? Napadlo Tě to?

Napadlo, např. hudební teorii, kompozici nebo improvizaci bych, myslím, dokázal vyučovat s chutí. Nikdy bych ale s největší pravděpodobností nesvedl učít hru na hudební nástroj, protože moje interpretační cesta byla vždy hodně samostatná a do značné míry nezávislá na pedagogickém vedení. Tím nechci říct, že bych to flákal, ale největších úspěchů jsem vždy dosahoval, když jsem si sám uložil nějaký úkol, který se ne vždy s představou pedagoga shodoval. Například paní profesorka Štajnochrová ze mě někdy bývala nešťastná, protože jsem se nevěnoval zadaným skladbám, ale s nadšením přehrával všechny klavírní výtahy, které se mi dostaly do ruky. Tím jsem si však výrazně rozvinul schopnost hry z listu, umění hry z partitury, kdy je třeba pohotově vměstnat do dvou rukou linky mnoha současně znějících nástrojů. Nebyl jsem zkrátka nikdy student řádný, spíše mimo-řádný. Proto bych se bál pro někoho vystupovat v roli pedagoga a přesně metodicky nastavovat trajektorii jeho vývoje. Příliš silně by se ve mně ozývala solidarita s tou částí žákův osobností, která se nechce nechat podmanit.

Dále by mě určitě bavilo třeba vyučovat zákonitosti scénické, divadelní nebo filmové hudby, to je jedna z nejvýraznějších oblastí mého zájmu. Bohužel však na tom polí mám málo praktických zkušeností. Vášnivě rád se ale zabývám interakcí různých uměleckých složek scénických děl, jejich dramaturgií, výrazovým kontrapunktem atd. Kořeny tohoto zájmu jsou opět na Kratochvíli, protože celé mé

dětství byla v hlavní budově zámku umístěna expozice animovaného filmu. Je to až absurdní představa, ale uprostřed těch historických, bohatě štukem i malbou zdobených místností stály nevzhledné skleněné vitríny s výjevy z českých loutkových filmů. Dnes už je ta expozice přesunuta, protože tohle její umístění bylo nedůstojné jak pro ni, tak pro zámek, ale já v dětství k těm loutkám hodně přilnul a začal se zajímat o filmy, ze kterých scény pocházely. Tak jsem pro sebe objevil celé filmové dílo Jiřího Trnky nebo Karla Zemana.

S Trnkovými filmy jsem prožil dlouhé hodiny, protože jsem byl fascinován silou jeho imaginace, jeho omračující poctivostí a myšlenkovou náročností jeho filmových koncepcí. V Čechách je Trnka velmi známý, ale spíše jako autor jemných ilustrací k Broučkům a mnoha cyklům pohádek, ale to zdaleka není Trnka celý. Síla některých jeho filmových výpovědí je pro mě osobně jedním z přesvědčivých důkazů Boží existence. Například všichni známe pojem Trnkův Špalíček, ale máme představu, že jde jen nějaké pásmo folklorních choreografií roztomilých křepčících loutek, přitom je v něm obsažena celá bolavá kráska lidského bytí. Všichni víme o jeho Starých pověstech českých, ale nevíme už, že (a proč) Jean Cocteau po jejich pařížské premiéře zcela vážně prohlásil: „Kdo neviděl Luckou válku, ten nezná dějiny umění!“ U Trnkových filmů je navíc hudba zcela strukturální (někdy výchozí) složkou. Jistě je to i vlivem jeho filmů, že píšu relativně malé procento hudby absolutní a u většiny skladeb vedu dialog s nějakým mimohudebním projevem, zejména textem nebo obrazem, někdy dokonce se stavbou.

Chtěl jsem se v souvislosti s tvou tvorbou zeptat konkrétně na tvé nápěvy k žalmům, které se mi velmi líbí. Jsou tvoje, nebo odněkud převzaté?

Nedá se říct, že bych měl nějaký soubor vlastních žalmových nápěvů, většinou mám po ruce lekcionář nebo misál na každý den, abych nemusel pro feriální mše žalmy zvláště dohledávat. Nápěvy jsou improvizované nebo po paměti převzaté. Obecně bych řekl, že u českých žalmů pro běžnou každodenní potřebu je mi asi nejbližší Korejsovo zhudebnění, ale vždy mě zarazelo, že variabilita nápěvů je tam bohatší u odpovědí než u veršů. Sám to cítím opačně, takže většinou volím velmi jednoduchou, zapamatovatelnou odpověď a trochu složitější a bohatší nápěv žalmových veršů. Někdy sáhnu také po některých nápěvech z gregoriánské psalmodie. Olejníkovy žalmy mě neoslovují, Ebenovy ano, ale jejich občasná melodická i harmonická příkrst mi ne vždy koresponduje s mou hudební koncepcí bohoslužby. Žalmistova vyznání jsou často velmi osobní a já se jim snažím takovou náladu vtisknout.

Pamatuji si, že když jsem pobýval na Slovensku, také jsem si zpíval žalmy, jak mě napadlo, když nepřišla varhanice.

Podobný přístup (snad to není nemístná svévole) uplatňuji u harmonizace ordinárií, i když tady na Svaté Hoře jsem se trochu ukáznil a Olejníka s Ebenem se snažím doprovázet podle autorizovaných harmonizací. Byl jsem celý život zvyklý v kostele harmonizovat jen podle jednohlasých zpěvníků, tak se toho držím. Víím například,

že P. Karel Bříza zharmonizoval své lidové ordinárium několikrát, takže se v tomto případě držím vlastní, improvizované harmonizace.

Svatou Horu znáš dlouho?

Poprvé jsem Svatou Horu navštívil relativně pozdě, bylo to asi v roce 2005, kdy tady Pavel Šmolík pořádal kurzy pro liturgické varhaníky. To jsem byl ve druhém ročníku konzervatoře. Pověst Svaté Hory ke mně samozřejmě dolehla už dřív, ale její neopakovatelnou atmosféru jsem poznal až tehdy. Moc mě mrzí, že jsem zatím neabsolvoval komentovanou prohlídku celého areálu, stihl jsem se jen povšechně seznámit s historií a dějinami úcty k svatohorské P. Marii. To mě všechno snad brzy ještě čeká.

Jak se stalo, že ses stal zdejšíím regenschorim?

Svatou Horu jsem měl dlouhá léta pevně spojenou s Pavlem Šmolíkem. Když mi v září Katka Falcníková, se kterou jsme dobří kamarádi, při náhodném setkání řekla, že Svatá Hora je už několik měsíců bez varhaníka, znělo mi to neuvěřitelně, protože vím, jak úzce byl Pavel se zdejšíím děním svázán a jakou úžasnou energii do něj vkládal. Vypřel jsem se na podrobnosti a dozvěděl jsem se, že Svatá Hora je opravdu v nouzi, že několik jednání s potencionálními Pavlovými nástupci selhalo. Protože mě vždy lákalo být profesionálním regenschorim, neboť je to funkce, která spojuje mou profesní kvalifikaci se službou Pánu Bohu, začal jsem o tom uvažovat. P. Jan Sokulski, který na mě dostal číslo od Míly Šmolíkové (té jsem o svých úvahách řekl), se mi pak sám ozval s oficiální nabídkou. Sešli jsme se o dva týdny později a domluvili se na podmínkách. Oficiálně jsem nastoupil 1. listopadu.

Jak jsi tady zatím spokojen?

Především je to pro mě velká pocta, význam zdejšího místa je velmi zavazující a já se budu snažit, abychom mu byli kvalitou provozované hudby právi. Zároveň ale potřebuji jistou časovou lhůtu k tomu, abych vstřelbal zdejší rytmus, poznal, jak tu věci fungují a nezasahoval příliš drasticky do zaběhlých zvyklostí, takže Vás všechny prosím o shovívavost, pokud by se Vám snad zprvu zdálo, že nemám dost pevnou ruku, je to jen tím, že se snažím nejít cestou nějaké revoluce. Mé osobnostní založení i hudební citění je přece jen oproti Pavlovi odlišné, a tak nejprve musím zjistit, jak dále rozvíjet zdejšího kulturního ducha, který byl v minulosti výrazně formován osobností P. Břízy a neméně výrazně pak osobností Pavlovou. Mým úkolem tu není realizovat sám sebe, ale chválit Pána Boha. To ale musím dělat s čistým svědomím, ve shodě s vlastním citěním. Jinak by to z mé strany nemohlo být upřímné.

To je pravda.

Proto doufám, že zdejší lidé budou shovívaví k pozvolné změně stylu, jak v hudbě, tak v celkovém přístupu.

Jinak jsem nadšený obětavostí většiny lidí, kteří ve farnosti a pro farnost pracují, je mi s nimi se všemi moc dobře. S radostí jsem také převzal vedení místního chrámového sboru, kde máme mezi členy samé laskavé, vzácné osobnosti, kterým není Svatá Hora lhostejná a s velkým nasazením usilují o to, aby její krása stále rostla. Zdejší kněží jsou moc sympatičtí a zajímaví, máte tu také výborné kostelníky. Jsem tu moc spokojený.

Jedinou limitující překážkou je zatím nevyjasněná situace kolem varhanického bytu, protože dosud není jasné, zda se s manželkou a s čtyř a půlměsíční dcerou budeme moci přestěhovat do exercičního domu. Plánuje se totiž jeho gruntovní rekonstrukce a nevíme, zda po nějaký čas budeme moci ještě bydlet tam, nebo rov-

nou v domečku v zahradě. To je také důvod, proč jsme se zatím nemohli přestěhovat a proč jsem tu zatím stále jen jednou nohou.

Jak dlouho jsi ženatý?

Od září minulého roku, tedy o něco víc než rok. Manželka pochází z Netolic, takže jsme k sobě měli vždycky blízko.

Brali jste se na zámku?

Ano, brali jsme se na zámku, a to v pondělí, protože je to zavírací den.

V brzké době Vás čeká stěhování. Bude to pro Vás velká změna?

Určitě to bude velká změna, sami nevíme, jak se nám to podaří překlenout. Zvláště manželka je hodně svázána s netolickým prostředím a takový přesun je pro ni plný nejistoty. Naštěstí to do Netolic nemáme zas až tak daleko, autem je to hodina cesty, vlakem hodina a půl. Je to ale rozhodně největší změna, kterou každý z nás dosud prošel.

Zdejší prostředí je trochu skeptické k tomu, zda se dovede do konce projekt velkých varhan pro Svatou Horu. Myslíš, že se jich dočkáme?

Já sám nejsem členem Matice svatohorské, která stavbu varhan administrativně a finančně zajišťuje, ale podle sdělení předsedkyně Věry Langové se peníze stále daří vybírat prostřednictvím sbírek i grantových příspěvků a shromážděna je pravděpodobně více než polovina potřebných prostředků (tj. kolem osmi miliónů). Sám varhanář Vladimír Šlajch je pro mě naprostou zárukou nejvyšší kvality a odbornosti práce ve všech fázích stavby. V současnosti má svatohorskými varhanami „zastavěnou“ velkou část borovanské dílny, tak je pravděpodobné, že bude v práci pokračovat. Pokud vím, zbývá teď vyrobit pišťaly a provést náročné dekorační (řezbářské a zlatnické) práce. To vše je velmi pracné, navíc mohou nastat některé komplikace, výrobní cena pišťal v poslední době razantně stoupla, podobná situace bude i s plátkovým zlatem atp. Také bude třeba před vlastní instalací varhan provést drobné stavební úpravy v bazilice kvůli statické, ale věřte, že varhany v horizontu několika let budou, jsou v dobrých rukou.

Ještě mi na závěr řekni, jak v současnosti vnímáš vztah mezi liturgickými hudebníky a duchovními představiteli církve? Před lety (hlavně v souvislosti s návštěvou papeže Benedikta XVI. v Čechách) to bylo velké téma.

Horodně záleží na tom, zda církev sama bude mít zájem o pozvednutí hudební úrovně bohoslužeb, zda se v budoucnu bude starat o výchovu chrámových hudebníků, zda bude iniciovat vznik škol nebo alespoň studijních oborů se zaměřením na církevní a liturgickou hudbu, a bude si tak pěstovat kvalifikované spolupracovníky, varhaníky i kantory. Chápu, že církev u nás má omezené prostředky a nemůže si dovolit zaměstnávat v každé farnosti profesionálního varhaníka, ale na úrovni vikariátů už by měla fungovat síť vzdělaných chorregentů, kteří by měli přehled o situaci v jednotlivých farnostech a pomáhali by hudební provoz vikariátu organizovat. Kvalitativní obrodu liturgické hudby nelze založit pouze na principu dobrovolnictví.

Dále by se v řadě diecézí mohla zlepšit komunikace mezi církevními představiteli (např. biskupy) a sloužícími hudebníky (srazy všech diecézních pracovníků nestačí), obě strany by se měly pravidelně setkávat, diskutovat a vyvíjet úsilí, aby si vzájemně porozuměly a mohly se na mši svaté podílet společně, ne v rozporu. Vždyť hudba dovede mít na vyznění liturgie obrovský podíl, umí podtrhnout řadu jemných teologických akcentů (např. Et incarnatus...) i zpřítomnit atmosféru probíhající liturgické doby.

Měla by se také zkorigovat představa některých kněží o zbytečnosti a škodlivosti figurálních mší, které prý, jak jsem mnohokrát slyšel, „zdržují a odvádějí pozornost od toho, co je podstatné.“ Když pak slyším původce této myšlenky zaníceně mluvit o některém duchovním textu, vždy mě napadne: „Oč krásnější by byl, kdyby se zaspíval.“ Jako autor dvou latinských figurálních ordinárií vím, že ani když stokrát promedituji text Credo, neproniknu do něj tolik, jako když ho jednou zhudebním. Ta tvůrčí reflexe pak v hudbě zůstane, a pokud bude lid aktivním posluchačem vtažen do této zpívané modlitby, může být opravdu povznesen. Samozřejmě záleží na výběru hudby, zhudebnění nesmí jít jen po povrchu, nesmí být neumětelské a bezradné. Není-li takové, může být pro mnohé zrcadlem Boží velikosti a krásy.

S Mikolášem Troupem hovořil P. David Horáček, CSsR.

Zámek Kratochvíle

Stavte s námi varhany

pro Svatou Horu

V pátek 13. prosince 2013 v 19 hodin se ve svatohorské bazilice konal adventní benefiční koncert na podporu stavby varhan v podání sólistů Národního divadla Vratislava Kříže (baryton) a Vladimíra Rejlka (trubka), na chórové varhany hrál Josef Popelka. Kromě jiných hostů se koncertu zúčastnil také varhanář Vladimír Šlajch, v jehož dílně se velké varhany pro Svatou Horu staví. Na závěr bohatého programu, na němž byla díla Georga Friedricha Händela, Franze Schuberta, Antonína Dvořáka a dalších, se za doprovodu trubky a varhan hlas Vratislava Kříže spojil ve sbor s posluchači, kteří společně zazpívali několik sluk adventního zpěvu „Z nebe posel vychází“. Výtěžek vstupného ve výši 18.000 Kč je určen na stavbu velkých varhan pro Svatou Horu.

Velká část prací na svatohorských varhanách, které mohly být provedeny varhanářskou dílnou Vladimíra Šlajcha, je hotova. Pro další postup stavby je potřeba realizovat několik větších externích dodávek. Předně se jedná o zakoupení cínových píšťal od prvotřídního portugalského výrobce. Svatohorské varhany budou mít celkem 1591 píšťal. Dřevěné píšťaly byly vyrobeny ve varhanářské dílně Vladimíra Šlajcha, jazykové píšťaly jsou z Německa. Zbývá zakoupit píšťaly cínové. Bez píšťal žádné, ani svatohorské varhany hrát nemohou. Prosíme Vás o Vaši pomoc.

Stavbu varhan pro Svatou Horu můžete podpořit:

- poukázáním daru na číslo účtu 050016-0523967309/0800,
- odesláním dárcovské SMS ve tvaru DMS SVATAHORA na 87 777,
- složením daru v hotovosti v sakristii na Svaté Hoře.

Děkujeme Vám za Vaši štědrost!

Váš dar je odečitatelný ze základu pro výpočet daně z příjmů fyzických a právnických osob (pro fyzické osoby se jedná o součet všech Vašich darů za rok vyšší než 1.000 Kč, pro právnické osoby vyšší než 2.000 Kč ročně). Na vyžádání Vám rádi zašleme potvrzení o daru pro daňové účely. Kontaktovat nás můžete buď písemně: Matice Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram, telefonicky: +420 318 429 939 nebo e-mailem: matice@svata-hora.cz.

Každá i sebemenší pomoc je důležitá! Děkujeme Vám!

Matice Svatohorská

Ásne,
turistka

„Svatá Hora je jedinečným místem. Nejvíce jsem byla okouzlena bazilikou, ke které patří rovněž hudba a varhany. Proto pomáhám a také stavím velké varhany pro Svatou Horu.“

Stavte s námi i Vy – napište svůj příběh

Napište i Vy svůj příběh, proč podporujete stavbu varhan pro Svatou Horu a co pro Vás znamená toto poutní místo.

Své příspěvky můžete zasílat poštou na adresu Matice Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram nebo elektronicky na matice@svata-hora.cz.

Staví s námi

Zprávy ze Svaté Hory

- ☐ V pátek 8. 11. se uskutečnila schůzka přispěvatelů do časopisu a některých členů vedení Matice svato-horské. Byla zvolena nová redakční rada, kterou řídí P. David Horáček, CSsR.
- ☐ Ve čtvrtek 14. 11. se uskutečnila schůzka Nadačního fondu pro Svatohorské schody a zvelebení okolí.
- ☐ V sobotu 16. 11. se v 10 hodin konala mše svatá s udělením svátosti biřmování. Mši svatou celeb-roval a biřmoval Mons. Václav Malý, pomocný biskup pražský. Celkem bylo biřmováno 7 osob, které na tuto svátost připravoval P. Jan Sokulski, CSsR.
- ☐ V pátek 22. 11. byly na záhony před Pražskou bránou zasázeny nové růže. Na osázení půdopo-kryvnými růžemi vínové barvy se finančně podíleli farnost Svatá Hora, redemptoristé, Sacromontana a Matice Svatohorská.

Zalévání nově vysazených růží

- ☐ V pátek 22. 11., v den památky sv. Cecilie, patronky hudebníků, se po večerní mši svaté konaly slavnostní zpívané svatocecilské nešpory. Předsedal P. Stanislav Muzikář, CSsR.
- ☐ V sobotu 23. 11. byla slavnostně otevřena stezka Po stopách politických vězňů. Samotnému otevření předcházela mše svatá v 11 hodin, kterou za oběti totalitních režimů celeb-roval P. Stanislav Příbyl, CSsR. Více se dočtete na jiném místě časopisu.
- ☐ V neděli 24. 11., na slavnost Krista Krále se konala v bazilice od 12 do 15:30 hodin adorace Nejsvětější svátosti.
- ☐ Ve dnech 24.-26. 11. se konalo na Svaté Hoře setkání kněží pražských vikariátů s kardinálem

Dominikem Dukou. Tohoto pracovního setkání se účastnilo 40 kněží a v bazilice slavili mši svatou v 7 hod.

Z otevření stezky

- ☐ Ve čtvrtek 28. 11. navštívilo Svatou Horu 6 onkolo-gických pacientů. Po prohlídce areálu na ně čekalo posezení u čaje s P. Josefem Michalčíkem, CSsR.
- ☐ V úterý 10. 12. zemřel pan Zdeněk Fous, dlouholetý člen Svatohorského chrámového sboru. Pohřební mše svatá se konala na Svaté Hoře v pondělí 16. 12. Celebroval P. Stanislav Příbyl, CSsR. Na tuto významnou osobnost hudebního života v Příbrami přineseme vzpomínky v následujícím čísle časopi-su.

Poutníci

- › V sobotu 9. 11. se k večerní mši svaté připojila skupina pěších poutníků z Berouna. Jejich pout se konala už v minulosti s úmyslem za uzdravení P. Radima Cigánka a malého Štěpánka.
- › V neděli 10. 11. se ke mši svaté v 11 hodin připojila skupina 50 poutníků z Německa. Při mši k nim v jejich rodném jazyce promluvil P. Stanislav Muzikář, CSsR.
- › V pátek 15. 11. navštívilo Sva-tou Horu 40 poutníků s knězem s Opavska. Po prohlídce areálu slavili v bazilice mši svatou.

Velké varhany pro Svatou Horu

výběháno 7,247 mil. Kč • cihly 7,771 mil. Kč

NAVEČER U JESLIČEK

JOSEF JELEN CSsR.:

*Vánoce večerů vlekou se krajinou
a měsíc navléká pod stromy stín,
snad aby sešival pahorky s rovinou,
protože k zemi se navrácí královský Syn.*

*Jesličky se slamou zdrchanou se svahů
v pastýřské chudobě dala Ti zem,
zatím co obloha ustlala pod hlavu
Božskému Dítěti hvězdy a blankytný lem.*

*A přece pohrdáš bohatstvím půlnoci,
pohrdáš nádherou rozkvetlých hvězd —
a jenom k zemi se obracíš s pomocí,
když tiše uléháš na kříže zkrížených cest.*

*Pokorně přijímáš denně mé vyznání,
důvěrně žehnaje naději všech,
neboť i kamení zvlhlo a pokání
ulpělo v jeskyni v kapičkách na chladných zdech.*

*Proto se navrácíš k jesličkám, Ježíši,
proto Tě s Marií ve chlévě zřím...
Tvá něha bolesti kajících utiší,
jakmile z jesliček láskou svou požehnáš dním.*

Z dopisů čtenářů časopisu, ročník 1935

JOSEF JELEN CSsR.:

VÁNOČNÍ KRAJINA

*Sníh sypou větve spánkem obtěžkané
a cípem západu se přiodívá zem —
Od hvězdy hvězda se chytá a plane
nad tichým Betlemem.*

*Jen anděl míru letí nad závějí
a uhlazuje křídlem kopcovitý kraj,
nad jehož lesy zvony znova znějí,
když otvírá se ráj.*

*Zem dýchá těžce pod pokrývkou sněhu
a řeky u pramenů zůstávají stát,
zatím co den se připravuje k běhu,
by mohl utíkat*

*do teplé dálky, kde již pukly ledy,
kde půlnoc košatá snům sbírá sladký plod,
zatím co mně se vkrádá do koledy
stesk soumraků a vod.*

*Jde krajem láska dnes, jde krajem víra
a stáda pahorků se rozbíhají tmou —
Poslední paprsek s hor světlo stírá
pod bledou oblohou,*

*když Ty se vracíš, jsa sluncem oděn,
a vcházíš nesměle do stínu lidských střech —
Můj Pane, nevidíš, že nejsem hoden
Tě nésti na loktech?*

Báseň uveřejněna v r. 1943, fotografie jesliček je z r. 1942

Malým čtenářům

Příspěvky do této rubriky zasílejte na adresu:
Josef Kratochvíl, odb. učitel, Lukovany, pošta
Zbýšov u Rana.

**NESEM VÁM NOVINY — PO-
SLOUCHEJTE! Z BETLEMSKÉ
KRAJINY — ROZJÍMEJTE!**

POD STROMEČKEM

*Jak radostná to chvíle, když staneme pod
ozářeným vánočním stromečkem, když
spatříme řadu všelkých balíčků a dárců,
které se na nás usmívají a volají nás k so-
bě, když společně s tatínkem a mamínkou
poklekujeme a zapějeme: »Narodil se Kris-
tus Pán, veselme se . . .!«*

*Tolik radosti nám Ježíšek způsobil: Dal
nám dobré a starostlivé rodiče a celý rok
se tak pečlivě o nás staral! Celý rok nás
chránil svými anděličky strážnými před
všelkým zlem, které jsme snad ani ne-
tušili . . .*

*Jak mu poděkujeme? Jak se mu odvdě-
čme?*

*Budeme něžně uctivat Jeho Nejsvětější
Sráce, které nás tak miluje, budeme uctivat
všeemožně jeho nejněžnější Matičku Pannu
Marii! Budeme milovat všechny lidi, modlit
se za dušičky v očistci a starat se též o
chudé děti!*

VÁNOCE

K. Matýšková, zářkyně III. tř. hlav. div. školy
ve Frýdku.

*Slavně zní zvony tichým svatvečerem,
vzpomínky hlavou letí.
Vzpomeňte na lidi choré i nešťastné,
vzpomeňte na chudé děti!*

*Nezáří všude jes stromeček,
neznějí vánoční písně,
mnohde je málo radosti,
mnohde víc bolu, víc tísně.*

*I chudí mají právo na štěstí,
na chvíle krásné a milé,
pomozte rozmnožit úsměvy,
rozmnožit blažené chvíle!*

Hoši, děvčata, nedejte se zahubit!

*Když jsem byl takovým jako vy, rozhodl
jsem se ještě se starším bratrem, že si udě-
láme veliký betlem. A také jsme se do toho
dali! Opatřili jsme si archy Alžova betlemu,
nalepili figurky na překližkové dřevo a vyfe-
závali jsme pilně každý den, třebaže několik
svazečků pileček jsme při tom strhali.*

*Nemyslím, že byste museli vyfezávat figurky
z překližkového dřeva nebo dokonce z lipového
dřeva. Stačí nalepít je na lepenku ze starých
krabic, zbudovat si velkou skálu s jeskynkou,
kterou si osvětlíme světlem z baterky (koupí-
me si drobné objímky) a upravit velký a pěk-
ný betlem, který ani mnoho práce nedá. Oby-
čejně, když chceme udělat něco moc velkého,
neuděláme nic. Ale pamatujme si, bylo by han-
bou, kdybychom o vánocích neměli vedle stro-
mečku také betlem!*

**SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU
A NA ZEMI POKOJ LIDEM
DOBŘE VŮLE!**

Z rubriky Malým čtenářům časopisu Svatá Hora r. 1942

Svatohorské jesličky.

Ant. Liška CSsR:

U JESLIČEK

*Proč, Ježíšku můj drahý,
dlíš v chlévě, v jesličkách?
Proč odmítly Tě prahy
v betlemských uličkách?*

*Proč bodá ostrá sláma
a temné noci chlad? —
Ta nuzná plénka sama
nemůže zahřívát. —*

*Proč nejsou všichni bratři?
Proč v srdcích led a sníh?
Proč tvrdá, bol když spatří?
Tak málo lásky v nich!*

*Ó Ježíšku můj zlatý,
dej — vánoční co dar —
všem srdcím čistý, svatý
a vroucí lásky žár!*

*Radujme se, veselme se . . .
nám, nám narodil se!*

U JESLIČEK

U nohou Jezulátka, před jesličkami, v nichž spočívá nejdražší Poklad světa i nebe, božský Spasitel, který přišel přinésti všem trpícím věčnou útěchu. Nebojte se, já jsem s vámi. Ano, čeho bychom se báli, když ty, dobrý Ježíšku, jsi mezi námi a s námi stále, po všechny dny až do skonání světa. Když ty se na nás vlídně usmíváš a povzbuzuješ nás: Pojd'te ke mně všichni, kteří lačníte a žízníte, a já vás občerstvím. U tebe vše, co nás těší i tíží, skládáme, náš dobrý Ježíšku!

Svatá Rodina

Jaký to krásný vzor! Oddaná a tichá Matka, naprosto poslušné, ochotné a vždy vlídné Dítě. Starostlivý a pečlivý pěstoun. Klid a pohoda. Mír a láska. Rodina je základem všeho pořádku, doma, v obci, v zemi, státě i ve světě. Kdo boří rodinu, boří svět. Neposlušné dítě je vředem rodiny. Každý hoch i dívka se budou jistě snažit býti poslušnými svých rodičů na slovo a vždy; vždyť mají tak krásný vzor: Božské dítě — Ježíška.

*Není krásnějšího, velebnějšího a vznešenějšího jména nad jméno **J e ž í š**! Vyslovujme je s největší úctou. Ukloňme vždy mírně hlavou, vyslovíme-li neb slyšíme-li vyslovit toto jméno.*

Setkání mládeže

nejen příbramského vikariátu

V sobotu 12. října proběhlo na Svaté Hoře již osmé setkání mladých z vikariátu Příbram a okolí. Hlavní myšlenkou letošního setkání byla myšlenka z Janova evangelia: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (Jan 2,5). Skutečnost, že se setkání letos konalo na Svaté Hoře, tak nebyla náhodná. Celé setkání se neslo v mariánském duchu – Maria ukazující nám Krista, kterého máme následovat.

Na Svatou Horu připutovalo na 120 mladých a téměř 25 hostů, kteří se podíleli na tvorbě rozmanitého programu. Na počátku setkání byli mladí přijati v refektáři kláštera, kde proběhlo krátké seznámení. Následovala *Procházka Svatou Horou*, která přiblížila nejdůležitější momenty v historii Svaté Hory. Měli jsme tak možnost potkat Arnošta z Pardubic, prvního pražského arcibiskupa a pravděpodobného autora svatohorské Madony, rytíře Malovce, stavitele první kaple na Svaté Hoře, slepého Jana Procházku z Nymburka, který byl na Svaté Hoře zázračně uzdraven, Carla Luraga, stavitele Svaté Hory nebo P. Davida Horáčka, řeholníka Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele, jenž v současnosti Svatou Horu spravuje. *Procházka* končila připomínkou slavnosti korunovace a přivítáním P. Jana Sokulského, administrátora farnosti. Dopolední program dále pokračoval motivační scénkou *Síla dobrého skutku* v podání mladých z víkendových setkání v Kosové Hoře, katechezi P. Davida Horáčka na téma „Udělejte všechno, co vám řekne“ a svědectvím hostů, kteří se s mladými podělili o svou zkušenost s Pannou Marií. Během dopoledne ještě proběhly přednášky na různá témata: *Moderní křesťanská hudba na YouTube* v podání P. Pavla Poláčka, *Události v Sýrii z pohledu vojáka a Vatikánu* P. Jana Böhma, *Padouch nebo hrdina*, vždyť jsme jedna rodina pod taktovkou P. Benedikta Hrdema, *Pečuj o sebe* v režii Dany Chytré a tématem *Modlitba v osobním, snoubeneckém a manželském životě* provedli Anna a David Zirhutovi a Ivanka a Martin Čihákoví.

Po dobrém obědě následovala možnost besedy s Luďkem Trlidou na téma *Z otroctví závislosti ke svobodě ve víře*. Následovalo aktivní odpoledne, během kterého si mladí díky dobrovolníkům mohli zahrát například stolní tenis, florbal, fotbal, zajezdit koloběžkách, něco vyrobit ve výtvarné dílně nebo pokračovat v diskuzi v řeholní kavárně. V závěru odpoledne promluvil o své zkušenosti s Pannou Marií i otec biskup Karel Herbst:

„Farnost, kde jsem vyrůstal, byla mariánsky laděná (Praha Karlín) k mé velké radosti. Májově v květnu, to byl zážitek. Tak mi asi bylo dáno do vínku

(také díky mamince), abych Pannu Marii miloval, protože jsem nepochyboval, že ona miluje mne a všechny, kdo se utíkají pod její ochranu. Háček je ovšem v tom, že mnohé, co pro nás Panna Maria vykonala, nedokážeme pojmenovat, protože nám ani nedošlo, v kterou chvíli mocně zasáhla do našeho života. Nevíme to a snad si myslíme, že není za co děkovat. Proto Matce Boží děkujeme stále.”

Potom v ambitech soubor MANAZ zatančil představení *Slyšet ticho mých křídel*, jehož motivem je hledání sebe sama. Následovala možnost přijmout svátost smíření. Vrcholem setkání byla večerní mše svatá v basilice sloužená otcem biskupem Karlem Herbstem a kněžími, kteří přijeli s mladými.

Chtěl bych na tomto místě poděkovat všem, kteří se na přípravě setkání podíleli nebo ho podpořili, kněžím redemptoristům a pracovníkům Svaté Hory, kteří nás velice vstřícně přijali, mladým a rodinám, kteří na setkání přijeli, a v neposlední řadě Pánu Bohu a Panně Marii za to, že se setkání podařilo realizovat.

Za přípravný tým Jiří Kala

Fotografie: David Zirhut

Za každoročním setkáním mládeže, jehož osmý ročník hostila Svatá Hora, stojí mnoho příprav. Bez manželů Ivanky a Martina Čihákových se doposud žádný ročník neobešel. Položili jsme proto několik otázek hlavní organizátorce Ivance:

1. Jak došlo k tomu, že jste se před 8 lety rozhodli organizovat každoroční vikariátní setkání?

První tři vikariátní setkání mladých byly již v letech 1995 -1997, ty jsem organizovala spolu s mladými z pozice pastoračního asistentky v návaznosti na Diecézní centrum pro mládež. Pak jsem šla na mateřskou a rodičovskou dovolenou. Mládeži jsem se nadále věnovala společně s manželem v rámci volného času. P. Robert Ciekowski jako mněšceý kněz zrealizoval přání otce vikáře P. Stanislava Gory, a tak se po časové odluce opět mládež příbramského vikariátu společně setkala, a to v roce 2004. O rok později jsem po konzultaci s P. Stanislavem Gorou vstoupila do příprav setkání. Přišla jsem s vizí, že je důležité, aby si mohli setkání mládeže mládežníci připravit pod vedením sami. Od té doby oslovuji mladé lidi, kteří tvoří v různé sestavě širší tým a kteří se různě personálně mění. Přijímán je každý. Během 8 let zároveň vykristalizoval užší tým, který je garantem a motorem celé přípravy. S užším týmem se společně za setkání modlíme, spolupracujeme v místě konání s místním knězem, farností, obcí. Společně hledáme různé možnosti realizace a odpovědi na to, co mladí na setkání potřebují slyšet, vidět, aby to pro ně bylo živé a duchovně přínosné. Každé setkání je svým místem a programem jedinečné. Naším garantem, jak jsme si mnohokrát vyzkoušeli, je Duch svatý.

2. Co obnáší organizace „vikariátka“?

Na tuto otázku by asi každý z týmu odpověděl jinak. Já mohu říci, že z mé strany obnáší příprava SMPV (Setkání mládeže (nejen) příbramského vikariátu) většinou mnoho času, úsilí, angažovanost, pokory, modlitby, odvahy, důvěry, že to nestojí pouze na nás, finanční riskování, pravdivé hledání a touhu sloužit Pánu v mladých lidech.

3. Jaké jsou ohlasy na tato setkání?

Ohlasy se k nám dostávají pozitivní. Nevylučuji však existenci negativních. Sami vždy víme, co všechno se mohlo udělat lépe... Za poslední měsíce jsem byla na zajímavých místech našeho vikariátu. Stalo se mi, že mě nepřipravenou oslovili lidé s osobním poděkováním za to, že se jejich děti (mladí lidé) mohly setkání účastnit. Dostává se mi tak poznání lidí srdečných, které do té doby často ani neznám. A tak zaslechnu i záblesky ze setkání: „Mami, představ si, že Panna Maria opravdu vyslyší naše prosby.“ „Byl jsem u zpovědi a stálo to za to.“ „Inspiroval mě jeden kluk svou vírou v Boha.“ „Popovídali jsme si s knězem o bolesti v naší rodině.“ „Zjistil jsem, že růženec není jen pro babičky.“

4. Co si myslíte, že setkání mladým dává?

Myslím si, že nejcennější je pro ně to, že zažívají své přijetí Církve v Církvi. A to skrze přijetí týmu mladých lidí spolu s kněžími a všemi hosty, kteří se setkání spolu s mladými účastní a spoluvytváří jej. Je to dar společenství. Každý mladý člověk potřebuje patřit do nějaké skupiny mladých, vědět, že je v ní a ne mimo ni. A to je ten největší dar: Mladí se doma modlí s rodiči, chodí do farního kostela. Mnohdy však nemají možnost sdílet svou víru s vrstevníky a často na půdě nejen školy a volnočasových aktivit zažívají ve své víře opuštěnost, samotu, nepochopení. Často slyším, že prožili po dlouhé době radost z toho, že jsou katolíci. A také to, že nechápou, jak se tolik věcí dá stihnout během jednoho dne. To já také ne :-).

Jsem ze Štětovic, což je malá obec kousek od Sedlčan, u které se nachází hranice mezi Příbramským a Benešovským okresem. S manželem jsme letos oslavili 17. výročí od našeho svatebního dne. Máme tři děti Veroniku, Vojtěcha a Dominika. Vystudovala jsem Teologickou fakultu na Univerzitě Karlově, obor náboženské nauky. V současné době studuji nauku o rodině na Institutu pro rodinu v Bratislavě - Katolická univerzita Ružomberok. Studium je velmi obohacující, jak pro náš manželský a rodinný život, tak i pro mou práci. Pečovali jsme s manželem o mé nemohoucí rodiče, které v naší náručí odešli na věčnost. Mohu říci, že to je nejsilnější zážitek v mém životě. Chvilky velmi krátká a zároveň věčná. Chvilky posvátného ticha. S manželem také připravujeme snoubence na život ve svátostném manželství.

Příbramský betlémář Ján Chvalník

k současným svatohorským jesličkám

Původní jesličky, které byly na Svatou Horu pořízeny, byly vyrobeny v Mnichově. Ty pak byly pravidelně vystavovány u oltáře Matky Ustavivé Pomoci.

Výstavy jesliček, tak jak je známe dnes, započaly v roce 1991. Tehdy byl na Svaté Hoře farářem P. Břicháček, CSsR. On nám umožnil pořádat výstavy v Mníšecké kapli. První výstava byla dosti chudobná, co do kvality vystavovaných exponátů, i co se zkušeností týče, což se odrazilo v malé návštěvnosti. Ovšem další roky už byly lepší. Po P. Břicháčkovi se stal farářem P. Stanislav Příbyl, CSsR. Jemu se naše výstavy velmi líbily. Při našem společném vánočním setkání se mi svěřil, že by rád u některého současného příbramského řezbáře nechal vytvořit betlém pro Svatou Horu. Nabídl se mu jeho jmenovec Stanislav Příbyl. Dopadlo to tak, že nějakých šest figurek pan Příbyl vytvořil a v roce 2001 byly na Vánoce vystaveny v bazilice. Byly umístěny v bezpečnostní skříňce, která byla dražší, než figurky uvnitř dohromady.

Úplná zbytečnost. U skříňky byla umístěna pokladnička, do které mohli návštěvníci přispívat na nově vznikající betlém. Tehdy všichni věřili tomu, že se dílo bude dařit. Já jediný jsem tomu nevěřil. Se svými pochybnostmi o dokončení díla jsem se svěřil P. Stanislavu Příbylovi. Ten zpočátku mým pochybnostem nevěřil. V následujícím roce se však přesvědčil o tom, že jsem měl pravdu. Do betléma totiž nepříbyla žádná nová figurka. Podrobnosti bych nerad rozepisoval.

V rámci našich výstav v Mníšecké kapli vystavují naši členové i řezbáři z jiných míst. Vystavovali s námi také dva vynikající řezbáři Ján Ježek ze Sudína u Dobrušky a Bedřich Šilar z Lanškrouna. Další vývoj ohledně svatohorského betléma byl takový, že P. Stanislav se měl rozhodnout pro jednoho z jmenovaných řezbářů, aby vytvořil svatohorský betlém. Doporučoval jsem mu Bedřicha Šilara, ovšem P. Stanislav se rozhodl pro druhého z nich, pro Jána Ježka. Ten začal s tvorbou nového betléma. Po nějakém čase však přestal figurky dodávat, a to i přesto, že mu byla vždy předem vyplacena záloha. Dodnes dluží několik figurek a bohužel vůbec nereaguje. Nic naplat, jsou i tací lidé. Tím se tvorba svatohorského betléma opět zastavila. Mně osobně na betlému hodně záleží a dost mě to mrzí.

Mým přáním je, aby dílo bylo dokončeno. Proto jsem pozval na Svatou Horu Bedřicha Šilara a požádal jsem ho, zda by mohl v započatém díle pokračovat. Pan Šilar se ujal rozdělané práce a minulý rok nám dodal tři figurky. Před několika dny dodal další tři. Celkem už pro nás vyřezal šest figurek a věřím tomu, že díky jeho práci bude dílo svatohorského betléma dokončeno.

K dokončení betléma je ale kromě nadšeného řezbáře zapotřebí mít dostatek financí.

Finance jsou nejdůležitější. Chcete se zúčastnit tohoto projektu? Každý může do betléma dodat svoji figurku. Jak na to? Zájemce sdělí, jakou postavičku by rád v betlémě měl.

Trakařík s harmonikou

Betlém na příbramském náměstí

Prostě zadá téma, například darák s houskou nebo darovnice. Řezbář ji vytvoří a objednatel zaplatí. Pro zájemce se tak nabízí mimořádná příležitost nechat zvěčnit sebe sama jako pastýře, řemeslníka či postavičku dle vlastního výběru. Už máme zasponzorovány dvě figurky. První je od bývalého svatohorského údržbáře Josefa Říčaře. Druhá je od pana Jána Chvalníka (autora článku). Jedná se o trakaříka s harmonikou.

Přidá se někdo další? obraťte se na mne.

Ján Chvalník

Svatohorské jesličky

- Vernisáž poslední již 22. výstavy betlémů na Svaté hoře proběhla v pátek. 20. prosince od 16.00 hodin
- Předlohou pro některé postavy současných svatohorských jesliček jsou žijící osobnosti spojené se Svatou Horou
- Fotografie původních jesliček zmiňovaných v textu je na str. 14 tohoto čísla časopisu Svatá Hora
- Všechny tři nově pořízené figurky najdete na fotografiích této dvoustrany

Ján Chvalník je nestorem příbramských betlémářů. Je starostou spolku betlémářů, sám se věnuje řezbě, pravidelně již od roku 1991 organizuje výstavy betlémů na Svaté Hoře, vydává tematicky zaměřené medaile, regionální literaturu a mnoho dalšího.

Je spoluautorem jesliček v životní velikosti umístěných letos poprvé na náměstí T. G. Masaryka v Příbrami. Spolutvůrci jsou Ján Pálko Štiavník, Milan Jochacy Neratovice a Waldorfská škola.

Ján Chvalník

Homilie P. Stanislava Příbyla 23. listopadu 2013

V sobotu 23. listopadu byla slavnostně otevřena stezka Po stopách politických vězňů s mottem „Vedle místa zázraků se děly hrůzy“. Slavnostnímu aktu předcházela bohoslužba za oběti totalitních režimů, které předsedal P. Stanislav Příbyl. Z jeho slov jsme pro vás vybrali ty nejpodstatnější myšlenky:

Z úvodu mše

... Je důležité, abychom pamatovali na oběti totalitních režimů. Nejenom abychom si je připomínali, ale abychom se za ně opravdu modlili, protože tato naše aktivita nevychází jenom z toho, že si vážíme těchto lidí, ale vychází především z víry ve společenství svatých. Čili ať jsme na tom či onom břehu života a smrti, tak jsme jedno, patříme k sobě, a proto se chceme tedy modlit za ty, kteří pro nás mnoho svým životním postojem vykonali.

Homilie

... Často zapomínáme na to, co bylo, a žijeme jenom přítomným okamžikem, ztrácíme souvislosti a vlastně se můžeme velice snadno dostat tam, kam bychom se nikdy dostat nechtěli. Zvlášť když vidíme stav společnosti a výsledky ne posledních voleb, ale posledních několika voleb, tak máme pocit, že my ty hřivny nebo ty talenty, ty dary, ty hodnoty, které nám vydobyli lidé, za které se dnes modlíme, kteří trpěli v době nesvobody, v době totalit, vyhadzujeme okny, že už pro nás nemají žádnou hodnotu. A pocíujeme nebo jsme přesvědčeni, že ta hodnota tohoto utrpení a hodnota, kterou tito lidé vyznávali, je hodnota nadčasová, hodnota, která platí stále, a proto chceme udělat něco pro to, aby se tento neblahý vývoj ve společnosti zastavil. Nechceme nadávat, chceme se modlit a chceme připomenout, to jsou způsoby, kterými lze zachovat tyto hodnoty, aniž bychom se nutně vymezovali a dělali ze sebe lepší než ti druhí a aniž bychom ty druhé zatracovali.

Ptejme se po kořenech toho, proč lidé, za které se dnes modlíme, za svobodu nebo další hodnoty - víru, demokracii, a další a další hodnoty, které chápeme jako důležité a pozitivní, proč za ně byli ochotni trpět a proč dnes tyto skutečnosti tak různě pomíjíme, proč se pro nás nebo pro naše mladší spoluobčany stávají jenom prázdným slovem. Já jsem o tom hodně přemýšlel, protože ten marasmus nebo špatná situace nebo blbá nálada, jak se rádo říká, ve společnosti, ta je něčím způsobena, to nepřišlo samo od sebe. Já si myslím, že je celý problém v určitém nepochopení. Že zaměňujeme svobodu za životní standart. Svobodu máme, budeme ji mít tak dlouho, dokud o ni budeme usilovat, protože jak jsem někde četl, v nějakém komentáři, ona není houskou na krámě, ale je procesem. O svobodu musíme stále pečovat. My křesťané to dobře známe, je to jako s vírou, víra také není houska na krámě, že si prostě víru vezmeme nebo ji dostaneme, hotovou, jako výrobek, a teď jenom budeme konzumovat nebo v lepším případě schraňovat a oprašovat. Víra je skutečnost, o kterou je potřeba pečovat, protože ona neustále buď roste, anebo zakrňuje. A stejně tak je to i se svobodou. Koneckonců svoboda v našem křesťanském pojetí vyrůstá z hodnoty člověka, a tato hodnota člověka je skutečností, která pochází také z víry. Věříme, že Bůh stvořil člověka jako svůj obraz. A tedy hodnota člověka je odvozena od toho, že Bůh chtěl, aby člověk byl Bohu podobný, už od stvoření, už od počátku dějin. A svoboda není nic jiného než to, že všichni lidé mají stejnou hodnotu, protože všichni lidé jsou tímto Božím obrazem, a tak právo jednoho končí tam, kde začíná právo druhého. Vidíme, že svoboda je tedy něco, o co se musí neustále pečovat. Jak se o ni pečuje? Tak, že člověk žije odvázně a žije v této svobodě tak, že nepřekračuje ony meze vlastních práv a povinností, což zase můžeme vyjádřit poněkud jinak, ale v podstatě stejně určitým křesťanským příkázáním, totiž: Miluj bližního jako sám sebe. A miluj Boha nade všechno. A tato svoboda je záležitostí, která dává člověku důstojnost a činí to

prostředí, ve kterém žijeme, ten svět, činí vlastně jakýmsi prostředím radosti, štěstí, samozřejmě podle lidských možností. Protože život sám o sobě není jenom souhrn štěstí, moc dobře to každý z nás známe.

Jenže mnozí lidé chápou svobodu jinak, což jim potvrzují ekonomické a různé jiné teorie, před kterými papež Jan Pavel II, za chvíli už svatý, varoval na Letné v roce 1990, když říkal: „Dostali jste svobodu, ale přijde něco nového, přijde nové zlo, není všemu konec, nebude už jenom ráj, ale bude potřeba bojovat o nové hodnoty.“ V podstatě svým způsobem předpověděl, že tato hodnota, o kterou bude třeba bojovat, je ta svoboda, protože novým problémem už nebude totalita, ale jakási jiná totalita, totiž totalita konzumu. A vidíme, je to tady.

Čili všechno se opět poměruje štěstím, ale toto štěstí už nevychází ze svobody, ale z jakéhosi pofidérního standartu; a někteří lidé mají ten standart samozřejmě vyšší, někteří nižší, a to působí závist a také sociální napětí, protože někteří mají standart tak vysoký, že se na jiné nedostává, někteří nepracují, ale mají tolik peněz, že druhí, i kdyby se upracovali, tak vlastně nedosáhnou ani základní životní úrovně.

A to je vlastně to, co jsme za těch 24 let trochu prošustrovali, protože ono to s tou svobodou souvisí. Někteří byli tak svobodní, že odstrčili ty druhé, a různými, více či méně právně uznatelnými praktikami, se dostali tam, kde jsou. Zatímco ti ostatní jsou na tom mnohem hůř. Ovšem musíme si přiznat, že to není vina několika lidí, kteří jsou teď ve světle reflektorů jako mafiáni a korupčníci, atd, je to vlastně vina každého z nás, protože jsme to dopustili. My jsme také, a přiznejme si to, protože si myslím, že je to problém každého člověka, zaměnili životní standart za svobodu. A tam, kde se člověk stal nemocným, tam by se měl také vyléčit. To znamená, že je potřeba si uvědomit rozdíl mezi těmito dvěma skutečnostmi. Že svoboda neznamená to, že se budu mít za každou cenu dobře, podle svých představ. Ony koneckonců ty naše představy vůbec nejsou našimi představami. Co máme na sobě, čím žijeme, to většinou máme z reklamy, z novin, z toho jak žijeme a jak se má ten druhý za tím plotem; musíme mít taky takové auto, takový dům, takovou dovolenou atd. atd. A spokojený, čili svobodný člověk, ten který by řekl, ano, já se mám dobře, je ten člověk, který se jaksi vyrovnal tomu mediálnímu obrazu ideálního šťastného člověka v té mediální společnosti.

A svoboda je úplně něco jiného, ta už není jenom Popelka stranou. Svoboda je přece to, že se mohu rozhodnout, svoboda je to, že mám nějakou hodnotu, svoboda je to, že já sám ze své vlastní vůle se omezím, protože ten druhý taky potřebuje životní prostor. To nám strašně chybí. A výsledky posledních voleb ukázaly, že lidé zase přemýšlejí

jenom v té kategorii, jak se mít dobře, a to mít se dobře znamená mít se hmotně dobře. A duše národa strádá. Proto je potřeba, abychom se za to modlili a nezapomínali, a výrazem toho je tato dnešní bohoslužba.

Kolik lidí řekne, a to mě velmi bolí, že za komunismu to bylo lepší. Protože jsme měli jistotu, měli jsme práci, měli jsme nějaký životní standard. Ale jaký byl ten životní standard. S odpuštěním, vzpomeňme si na záchody, když jsme stáli fronty na toaletní papír, to byl ten standard.

Až si budete loupat banán, tak si vzpomeňte, že to bylo nedostatkové zboží. Když už mluvíme jenom o těch hmotných věcech. Ale hlavně, kdybych já před pětadvaceti lety řekl to, co říkám tady, tak by mě sebrali už před kostelem. Čili člověk si nemohl myslet, co chtěl, člověk nemohl dělat, co uznal za vhodné, co vyrostlo z jeho přesvědčení a svědomí, proto taky základním pramenem útlaku bylo: boj proti víře, proti náboženství, ne proto, že ohlupuje lidi a je opiem lidstva, jak se hlásalo, ale právě proto, že ve víře je ostrůvek svobody, svobody názoru a svobody myšlení; protože víra znamená, že člověk má svobodně přijít k Bohu, svobodně přijmout Desatero, svobodně se zavázat Pánu Bohu k poslušnosti.

Zítřejší budeme slavít slavnost Ježíše Krista Krále, to není nějaký despota, jak jsme četli v prvním čtení, který, v podstatě umíral vzteky, když nevyšel jeho prvotní plán. Ale je to král, který je sice králem našeho srdce, našeho svědomí, našich posledních pohybů, ale jen tehdy, když přijdeme a řekneme, my Ti tyto své dary svobody vkládáme do Tvých rukou. Protože věříme víc Tobě, než sami sobě. Čili víra se svobodou jsou velmi propojeny a je potřeba, abychom se vrátili a očistili ten pojem svobody právě od toho balastu, od jakéhosi pohodlí.

Pak se nám totiž může stát to, co se stalo kdysi Izraelitům, že říkali, proč jsme na té poušti, nebylo to lepší v tom Egyptě, byly tam hrnce plné masa, my jsme se měli tak dobře, taková jistota tam byla. Ale museli otročit. Když je člověk bez pout, tak je schopen říct, že to bylo lepší v těch poutech. Ale zkuste se do těch pout dostat, jak bychom rychle nařikali. Je to takový paradox, který se v dějinách asi stále opakuje, že když jsou lidé pod tlakem, tak se dají více dohromady. Dneska se nejsme schopni dohodnout na ničem, protože svobodu chápeme jako svůj prostor, kolem něho je betonová zeď a co je za tím plotem, mě nezajímá.

Je potřeba tedy vyjít ze sebe a především se dívat na svobodu tak, jako se díváme na křesťanskou lásku. Čili není to, co já mohu na úkor druhých, ale to, co mohu druhým nabídnout, abych je obdaroval, to, co jim mohu dát. Mohu jim dát životní prostor, svůj vlastní příklad, poctivou práci, poctivý život. Budu za hlupáka, protože to se nenosí, ale jen tady začíná a končí reforma naší společnosti.

Bohužel to prorocství blahoslaveného Jana Pavla II. se vyplnilo, přišel nový nepřítel, a tento nepřítel je rafinovanější. A vidíme to sami, jak nás rozkládá zevnitř.

Nepromrhejme tedy dar svobody, který jsme dostali, buďme vděční všem těm lidem, kteří byli tak zásadoví, že se svým vědomým jednáním dostali za mříže nebo i na smrt, že jednali podle svého vědomí a svědomí a příšera totalitního režimu je dostihla, protože byli nějakým způsobem nepohodlní.

Modleme se za ně, berme si z nich příklad, buďme vděční za to, co máme, a snažme se méně hledět na ten životní standard a více hledejme možnost žít jako důstojné děti Boží, jako lidi, kteří dostali od Boha dary, které nebyly dány pro to, aby se z nich těšili jenom oni sami, ale především pro to, aby jim sloužili druhým.

Kěž Bůh silou svého svatého Ducha obnoví nejen naši zemi, ale i celý svět, kež žijeme naplno jako lidé.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2014

12. 2. - 15. 2.	Příprava na Velikonoce pro každého	P. Miloslav Kabrda, SDB	1.200 Kč
6. 3. - 9. 3.	„Církev: jak a proč zachovat klid“	P. Ondřej Salvat	1.200 Kč
17. 3. - 21. 3.	„Identita muže a ženy ve světle evangelia“	P. Krzysztof Józef Strzelczyk, CSsR	1.510 Kč
27. 3. - 30. 3.	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
31. 3. - 4. 4.	„Proč nás dobrý Bůh nechává trpět?“	P. Jan Sokulski, CSsR	1.510 Kč
19. 5. - 23. 5.	„Modli se a pracuj“	P. Martin Karel Satoria OCSO	1.510 Kč
2. 6. - 6. 6.	„Kam jdeš, člověče?“	P. Krzysztof Józef Strzelczyk, CSsR	1.510 Kč
12. 6. - 15. 6.	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
16. 6. - 20. 6.	„Uzdravení v Duchu svatém“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
14. 7. - 18. 7.	Exercicie pro muže - „Rozeznání řeholního povolání“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
28. 7. - 1. 8.	„S vděčností Matce Boží“	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
11. 8. - 15. 8.	„Oživ zas plamen Božího daru“ (Únava, stereotyp a nový začátek na cestě osobního povolání)	P. Petr Beneš, CSsR	1.510 Kč
18. 8. - 22. 8.	„Tajemství radosti“	P. Jan Sokulski, CSsR	1.510 Kč
24. 8. - 30. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2.310 Kč
1. 9. - 5. 9.	Exercicie pro muže - „Rozeznání řeholního povolání“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
14. 9. - 18. 9.	„Život s Kristem podle Janova evangelia“	P. Angelo Scarano	1.510 Kč
18. 9. - 21. 9.	Exercicie pro seniory - „Zralý život v pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
13. 10. - 17. 10.	„Exercicie s Terezíí z Avily“	P. David Horáček, CSsR	1.510 Kč
19. 10. - 25. 10.	Exercicie pro kněze	P. Jindřich Krink	2.310 Kč
16. 11. - 22. 11.	Exercicie pro kněze	Mons. Aleš Opatrný	2.310 Kč
23. 11. - 29. 11.	Exercicie pro kněze	P. Pavel Pola, OCD	2.310 Kč
3. 12. - 6. 12.	„Symboly adventu“ - uvedení do liturgické doby	P. Petr Beneš, CSsR	1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram - Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a putě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

1. 12. **1. neděle adventní** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Žehnání adventních věnců při každé mši.
7. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Jan Sokulski, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
8. 12. **2. neděle adventní** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Hudba při mši sv. v 9.00: J. Churáček - Missa „Veni Domine“, staročeské rotáty.
9. 12. **Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu** - mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
13. 12. **Benefiční koncert na podporu stavby nových varhan v 19. 00**. Vystoupí sólisté Národního divadla
14. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
20. 12. **Vernisáž výstavy betlémů v 16. 00**. Výstava otevřena v Mníšecké kapli od 20. 12. do 6. 1. 2014 10.00 - 16.00 a Svatohorském poutním muzeu od 20. 12. do 2. 2. v čase 10.00 - 15.00, ne 9.00 - 17. 00.
21. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Josef Michalčík, CSsR.
Adventní duchovní obnova v 9.00 P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR. Katecheze, adorace a možnost sv. zpovědi, mše sv. v 7.00, 11.00, 17. 00.
23. 12. **Přinesení betlémského světla v 18.00** - Příbramské skautské oddíly s vlastním programem
24. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. David Horáček, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9. 00. Mše sv. v 17.00 není.
Půlnoční mše svatá v 16. 00. Hudba při liturgii: J. Churáček - Missa „Hodie Christus natus est“.
- Boží Hod vánoční** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Hudba při liturgii v 9.00:
25. 12. A. V. Michna z Otradovic - Missa super „Již Slunce z Hvězdy vyšlo“.
Zpívání u jesliček 14.00 - 15. 00. Zpívání koled za doprovodu varhan pro všechny. Vždy 25. 12, 26. 12, 29. 12. a 5. 1. 2014.
26. 12. **Sv. Štěpána** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. **Vánoční koncert SHS v 16.30**
29. 12. **Svátek Sv. Rodiny** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
31. 12. **Sv. Silvestra** - mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00. Mše sv. na závěr občanského roku v 22. 30.
Následuje multimediální prezentace dění za uplynulý rok.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle: Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání.

Po odpolední mši svatě jsou nejprve zpívané nešpory.

Před mši svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mši svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30)

Svátoost smíření: Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mši svatou, na požádání kdykoli

Svátoost křtu: Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti

Svátoost manželství: Je třeba, aby se zájemci o tuto svátoost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště

Ve středu od 16.00 katechismus pro dospělé

Ve čtvrtek po odpolední mši svatě půlhodinová adorace

V pátek mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zaslat poštou, e-mailem

prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii

3. neděle v měsíci přenáší mši svatou v 9.00 Radio Proglas

V postní době v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence

V květnu denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel: 603 797 393 - P. Sokulski, administrátor.

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje Sacromontana, s.r.o, IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží neděle: I. - XII: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea,

jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídka větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.

Prohlídka s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které

následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925,

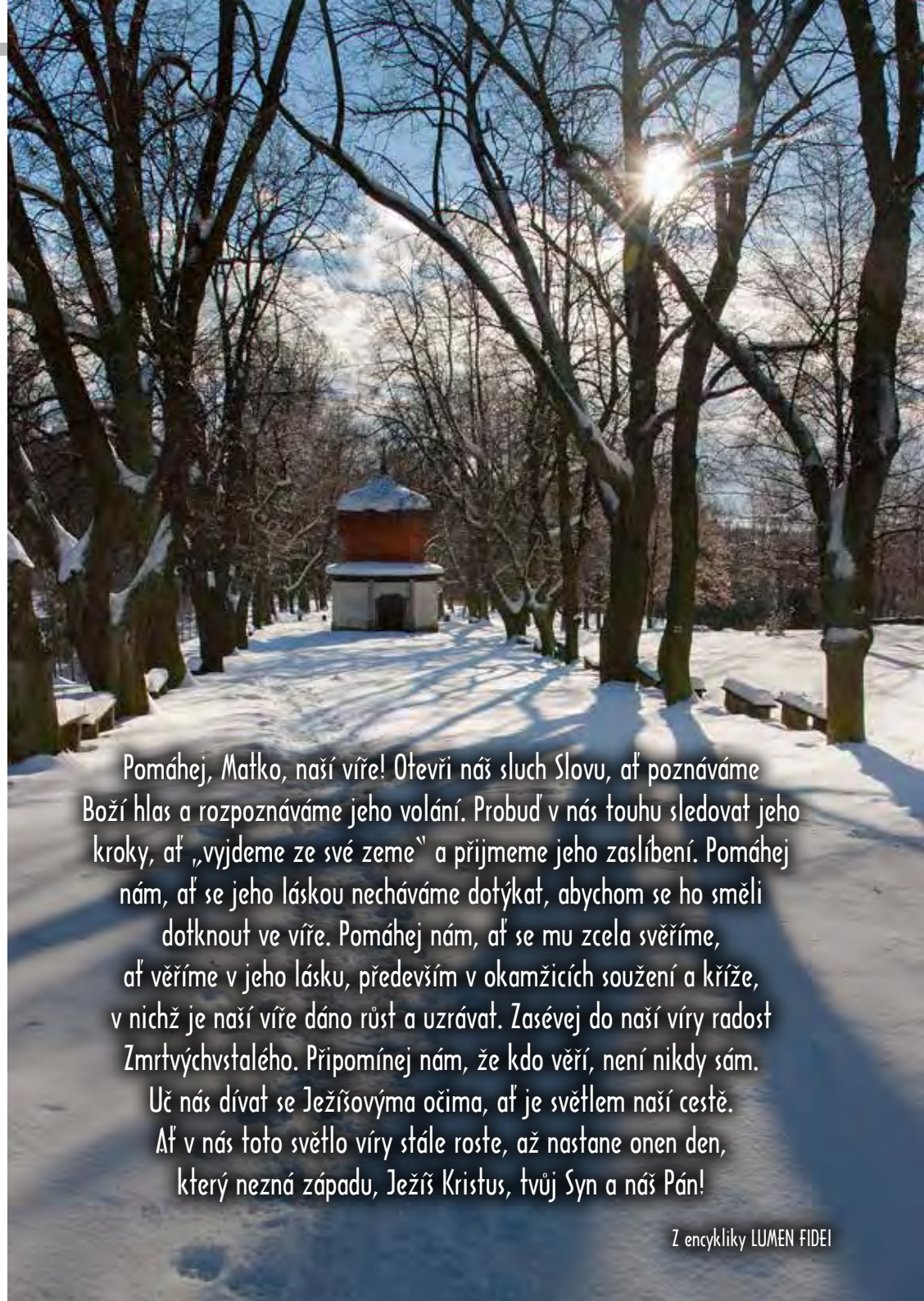
e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar

(náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.

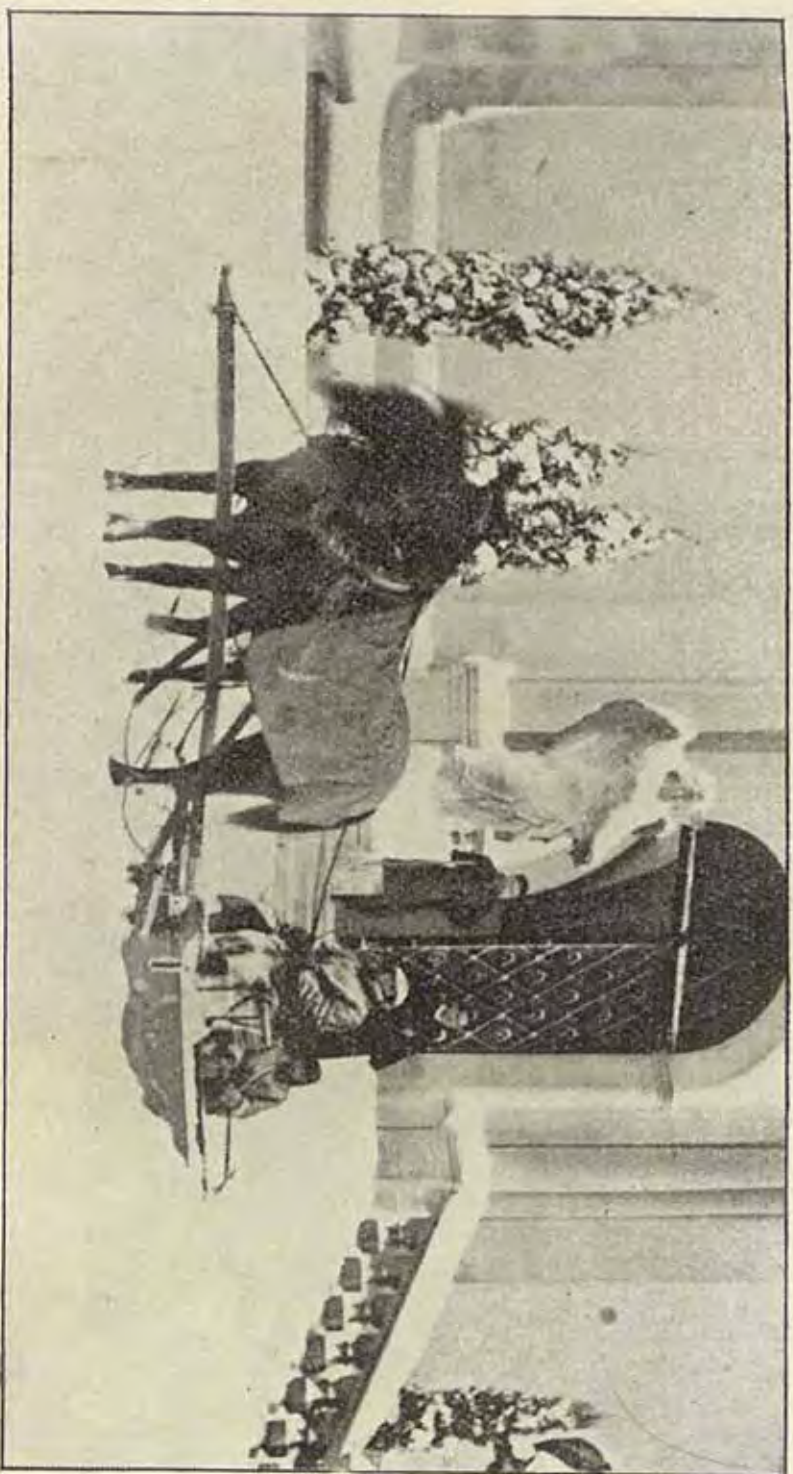
Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Pomáhej, Matko, naší víře! Otevři náš sluch Slovu, ať poznáváme
Boží hlas a rozpoznáváme jeho volání. Probud' v nás touhu sledovat jeho
kroky, ať „vyjdeme ze své zeme“ a přijmeme jeho zaslíbení. Pomáhej
nám, ať se jeho láskou necháváme dotýkat, abychom se ho směli
dotknout ve víře. Pomáhej nám, ať se mu zcela svěříme,
ať věříme v jeho lásku, především v okamžicích soužení a kříže,
v nichž je naší víře dáno růst a uzrávat. Zasévej do naší víry radost
Zmrtvýchvstalého. Připomínej nám, že kdo věří, není nikdy sám.
Uč nás dívat se Ježíšovýmá očima, ať je světlem naší cestě.
Ať v nás toto světlo víry stále roste, až nastane onen den,
který nezná západu, Ježíš Kristus, tvůj Syn a náš Pán!

Snehový pluh přijel i na Svatoú Horu, aby cesta byla schůdnější.